

γλέρεψ' ὁ τόπος Βουρβουρ. 2) Ὁ μετὰ νηνεμίας νεφοσκεπής ὑγρὸς καὶ θερμὸς καιρὸς, ὁ προκαλὼν ὑπνηλίαν, νάρκη, ἀποκάρωμα Εὐβ. (Ὁρ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀναβρ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κλουττινοχ. Κορινθ. Λάστ. Πιάν. Τρίκκ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: Γλάρα π' ἔχει σήμερα! Ὁρ. Κάνει γλάρα σήμερις Τρίκκ. Μ' αὐτὴ τῇ γλάρα ἀρχίζω νὰ νυστάζω Αἰγιάλ. Ἀ δὲ γάνη γλάρα, δὲ λειώνουν τὰ χιόνια Κερπιν. Πῆρε γλάρα καὶ θὰ λειώσῃ τὸ χιόνι Πιάν. Ἀν τὸ πιάσῃ (ἐνν. τὸ χιόνι) λίγη γλάρα, ἴσαμε αὐριο τὸ πρωὶ δὲ θὰ φαίνεται πουθενὰ Καλάβρυτ. 3) Νυσταγμός, νάρκη, ὑπνηλία Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Δημηττ. Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Κλουττινοχ. Κυνουρ. Λάστ. Πιάν. Σκορτσιν. Τεγ. Τρίκκ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.) — Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ ῥθε γλάρα Ἀρκαδ. Μοῦ ῥθε γλάρα κι ἀποκοιμήθηκα Σκορτσιν. Μ' ἐπίασε μιὰ γλάρα κι ἀποκοιμήθηκα ὅς τὸ παραγώνι Δάρα Ἀρκαδ. Μ' ἐκιάτ'σα μιὰ νύστα, ποὺ δὲ μπορῶ ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου Μέλαν. β) Ὁ ὕπνος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλάρα Στερελλ. (Λιβανῆτ.)

γλαράδα ἡ, Νουμ. 183, 3.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά δ α.

Νάρκη, τάσις πρὸς ὕπνον: Σὰ νὰ τῆς πέφτῃ ἀπάνουθε μιὰ γλαράδα ποθερή.

γλαραίνω ἐνιαχ. γλαραίνου Στερελ. (Αἰτωλ.) βλαραίνω Σίφν.

Ἐκ τοῦ γ λ α ρ ώ ν ω κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -α ί ν ω ρ., ὅπως ὕ γ ρ α ί ν ω κ.ά.

1) Ὑγραίνομαι, καθίσταμαι ὑγρὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γλαραῖν' οὐ τόπους ἀπ' τ' βρουχή. 2) Διαλύομαι Σίφν.: Τὸν τρίβγουνε τὸν ἀσβέστη, βλαραίνει μέσ' ὅς τῇ γάστρα.

γλαράκι τό, πολλαχ. γλαράκ' Θράκ. (Ἡρακλίτς.) Προπ. (Πέραμ.) γλαράτσι Κῶς Μεγίστ. γλαράτσι Μεγίστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ ο ς.

Μικρὸς γλάρος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐνα γλαράκ' πῆρε ἡ Ζαφεῖρ'ς ποὺ τῇ φουλιὰ τ' Προπ. (Πέραμ.) Ἡῦραμε μινιάφ-φωλλιὰν δοῦ γλάρου τσ' εἶχεμ-μέσα πένδε γλαράτδα ἀμάλ-λιαστα Κῶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαράκης πολλαχ.

γλαραμπαδιός ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλαραμπαδιὰ Λειψ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γ λ α ρ ό ς καὶ ἀ μ π α δ ι ό ς.

Ἐπὶ τράγου ἢ αἰγός, ὅταν τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσι ὑπόλευκον τρίχωμα καὶ στεροῦνται κεράτων ἐνθ' ἄν.

γλαράτος ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλαράτ' Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ α ρ ό ς (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α τ ο ς.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ ἔχων χρῶμα ἀνάμεικτον, λευκὸν καὶ μέλαν ἐνθ' ἄν.: Γλαράτ' κατσίκα Λῆμν.

γλαρέλι τό, Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έ λ ι.

Γ λ α ρ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ.: Φρ. Ταῖζω τὰ γλαρέλια (ἐξεμῶ λόγῳ ναυτίας).

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπον Γλαρέλης Ἀθῆν.

γλαρέντζα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Κορών. Λάγ. Μάν. κ.ά.) γλαρέτζα Νάξ. (Γαλακῆδ.) γλαρέντζο τό, Πελοπν. (Ἡλ.)

Τὸ γνωστὸν τοπων. Γ λ α ρ έ ν τ ζ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ Κ λ α ρ έ ν τ ζ α. Οἱ τύπ. Γ λ α ρ έ ν τ ζ α καὶ Κ λ α ρ έ ν τ ζ α καὶ Βυζαντ. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 6504, 6390 (ἐκδ. J. Schmitt): «εἰς δέκα ἡμέρας ἔσωσεν ἐκεῖσε εἰς τὴν Κλαρέντσαν». «Ἐσέβηκαν ἀμφότεροι κ' ἤλθαν εἰς τὴν Γλαρέντσαν».

Ὑφαλὸς ἀπομεμονωμένη, ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν χερσόνησον τῆς Γ λ α ρ έ ν τ ζ α ς, νῦν Κυλλήνης Πελοπν. (Κορών.): Ὁ τοῦ Ζάγγα τὸ γιὰλὸ δὲν ἔχει οὔτε ξέρες οὔτε κοτρώνια. Μόνο νιὰ γλαρέντζα || Φρ. Ἀντίο, Γλαρέντζα! (ἐπὶ ἀπολεσθείσης εὐκαιρίας) ἐνιαχ. Συνών. φρ. ἀ ν τ ί ο, μ α σ τ έ λ ο !

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλαρέντζα Πελοπν. (Ἡλ. Κορών.) Γλαρέντζα Πελοπν. (Ἡλ.) — Λεξ. Βλαστ. 379 Γλαρέτζα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Κυλλήν.) Γλαρέντζο Πελοπν. (Ἡλ.)

Γλαρεντζαῖος ἐπίθ. ἀμάρτ. Γλαρετζαῖος Πελοπν. (Κυλλήν.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Γ λ α ρ έ ν τ ζ α.

Ὁ κάτοικος τῆς Γλαρέντζας, νῦν Κυλλήνης.

γλαρέντζος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἡλ.) γλαρέτζος Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν - τ ζ ο ς.

Ὁ εὐήθης, ὁ βλάξ: Τέτοιος γλαρέτζος ποὺ εἶσαι! Σῦρ. Ἀντίο, γλαρέντζο! Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρέτζος Ἀθῆν.

γλαρεύω (I) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ α.

Καθίσταμαι ὑγρὸς, διάβροχος ἐκ βροχῆς ἢ δρόσου: Ἐπεσε νιὰ γλάρα καὶ γλάρεψ' ὁ τόπος.

γλαρεύω (II) ἀμάρτ. γλαρεύου Λῆμν. (Πλάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ύ ω.

Τρώγω κάτι μετὰ λαίμαργίας: Δὲ βουρῶ ν' ἀφήσουν γυλ'κὸ ὅς τοῦ τραπέζ'. Τοῦ γλαρεύ'νι τὰ πιδιά (γυλ'κὸ = κάθε γλύκυσμα).

γλαρί τό, Θεσσ. (Σκήτ. Τρίκερ.) Νίσυρ. Σύμ. — Λεξ. Βλαστ. 425 λάρι Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καθ' ὑποκορ. τύπ.

1) Τὸ πτηνὸν Λάρος ὁ γελῶν (Larus ridibundus) τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae) Νίσυρ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Σὰν γλαριά φωνάζουν γιὰ νὰ βάλουν πρωτόγερον Νίσυρ. 2) Τὸ πτηνὸν Στέρνα ἢ μικρά (Sterna minuta), τῆς αὐτῆς μετὰ τὸ προηγούμενον πτηνὸν οἰκογενείας Θεσσ. (Σκήτ. Τρίκερ.): Ὅπως εἶναι τὰ γλαριά εἶναι οἱ μίχοι (τὰ πτηνὰ αἰθουαί) Τρίκερ. Συνών. γ λ α ρ ο ν ά κ ι, γ λ α ρ ό ν ι, κ έ φ ο ς, μ ι χ ά λ η ς, μ ί χ ο ς. 3) Τὸ λεύκωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ Θράκ. (Αἶν.) 4) Ὡς ἐπίθ., ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γ λ ά ρ ο υ, ὁ λευκὸς Σύμ.: Αὐτὸς εἶναι ἄσπρογ-γλαρί.

Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρί καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλαριά τά, Δονοῦς. καὶ Γλάρια τά, Θεσσ. (Πήλ.)

